

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **D.K.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Machem, LL.M., PhD., advokátem Advokátní kanceláře Týnská, s.r.o., se sídlem Křižíkova 196/18, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného** ze dne 14. 10. 2013, č. j. DSH/16683/13,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru registru vozidel a řidičů (dále též „správní orgán prvního stupně“ nebo „magistrát“), ze dne 31. 5. 2013, č. j. MMP/116520/13, sp. zn. MMP/010348/13/24. Tímto rozhodnutím magistrát rozhodl ve věci záznamu počtu řidičem dosažených bodů v bodovém hodnocení dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), tak, že námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v evidenční kartě řidiče zamítl a provedené záznamy potvrdil.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě namítal, že se žalovaný nevypořádal s uplatněnými námitkami žalobce, nesprávně je posoudil a v této souvislosti poukazoval na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

K bodu 2/ odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce ocitoval tvrzení žalovaného, že *„všechny výše uvedené přestupky byly našemu úřadu řádně oznámeny, tudíž i dle zákona o silničním provozu zaznamenány v bodovém hodnocení řidiče pana D.K. a dle zákona mu byly i uděleny body“*. Tím se ovšem dle žalobce žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, dle které nejsou v rozhodnutí přesně vyjmenovány všechny podklady, na jejichž základě prvostupňový správní orgán rozhodoval.

V bodě 3/ odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný tvrdí, že prvostupňové rozhodnutí magistrátu je srozumitelné, podrobné a přesvědčivé. Žalobce se však domníval, že porovná-li se odůvodnění rozhodnutí s požadavky na ně kladenými v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je zřejmé, že tato kritéria pro náležitosti rozhodnutí splněna nebyla.

K bodu 4/ odůvodnění žalobce namítal, že v odvolání napadl procesní doporučení správního orgánu prvního stupně, které pokládal za zcela irrelevantní vzhledem k řízení o námitkách. Dle názoru žalobce žalovaný nepochopil předmět řízení o námitkách, když správnímu orgánu prvního stupně schválil jeho názor, že *„podmínkou pro oprávněný záznam bodů je přitom s ohledem na ustanovení § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu samotná existence pravomocného rozhodnutí o sankci nebo trestu za jednání zařazené do bodového hodnocení. Pokud takové rozhodnutí existuje, je nutno body zaznamenat“*. Z dalšího textu odůvodnění napadeného rozhodnutí pak dle žalobce vyplynulo, že žalovaný schválil správnímu orgánu prvního stupně jeho názor, že jako jediný možný způsob zrušení příslušného rozhodnutí přichází v rámci přezkumného řízení. Žalovaný tak zcela nesprávně setrval na názoru, že pro záznam bodů je podstatná existence rozhodnutí a jeho právní moc, bez ohledu na správnost a faktický obsah.

V bodě 5/ odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný naprosto zmatečným způsobem vyjadřuje k žalobcovu odvolání, kdy žalobcem vznesené námitky buď vůbec nepochopil, nebo se tak alespoň účelově tváří. Z odůvodnění je zřejmé, že za jediný způsob opravy záznamu bodů podle § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu žalovaný považuje např. skutečnost, kdy za nějaké zcela konkrétní jednání (např. nepoužití bezpečnostních pásů) by byly zapsány 4 body a záznam by opravil na 3 body. Takový omyl je všem dle žalovaného s ohledem na použitou počítačovou technologii vyloučen.

Pod bodem 6/ se žalovaný v rozhodnutí opět vyjádřil v tom smyslu, co je podkladem pro záznam bodů. V této souvislosti sám připustil, že v řízení o námitkách zkoumá:

- a) pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam bodů, tedy pravomocné rozhodnutí
- b) zda záznam bodů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem

- c) zda počet zaznamenaných bodů odpovídá příloze k zákonu o provozu na pozemních komunikacích.

Pokud se jednalo o bod a), byl žalobce přesvědčen, že v rámci řízení o námitkách je nutno posuzovat způsobilost podkladů (zde pokutových bloků) jak z hlediska formálního, tak i obsahového, včetně porovnání objektivní stránky deliktu (doba, popis a místo přestupkového jednání) s jednáním v příloze zákona o provozu na pozemních komunikacích. Přestože je s ohledem na nezbytnost zjištění stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, tato část posouzení nejdůležitější, žalovaný tento způsob posouzení zcela odmítl. Požadavek uvedený v bodu b) se pak do jisté míry prolíná s požadavky dle bodu a). Zde bylo dle žalobce na místě zabývat se tím, co žalobce navrhl ve svém vyjádření k podkladům a následně i v podaném odvolání, tj. zejména šlo o vztah porušení jednotlivých ustanovení zákona na povinnost k užití výstražného trojúhelníku. Žalobce byl přesvědčen o tom, že nedokonalost zákona, zejména absence přímé vazby skutkové podstaty přestupku dle § 125c zákona o silničním provozu na záznam bodů a nutnost vždy porovnávat konkrétní porušení zákona, mu nesmí být přičítána a z tohoto důvodu mu taktéž nelze odeprít spravedlivý přístup k právu. Požadavek uvedený pod bodem c) je pak výsledkem předchozích posouzení. Pokud správní orgán dojde k závěru, že rozhodnutí o přestupku je sice v právní moci, avšak existuje zde zásadní pochybnost o tom, zda lze skutek dle rozhodnutí subsumovat pod jednání dle přílohy, pak počet zaznamenaných bodů nemůže příloze zákona odpovídat.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uváděl, že „*správní orgán prvního stupně nemůže posuzovat zákonnost či věcnou správnost pokutových bloků, to není jeho úloha v řízení o námitkách*“. Žalovaný zde však vyvrací něco, co vůbec nebylo odvoláním napadáno. Žalobce v odvolání nenapadal zákonnost rozhodnutí, a pokud jde o jejich věcnou správnost, ani tato nebyla přímo napadána. Žalobce pouze požadoval podrobné a logické porovnání výroku rozhodnutí, včetně jeho smyslu, s jednáním dle přílohy zákona o silničním provozu tak, jak předvídá ustanovení § 123b odst. 1 tohoto zákona: „*spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů*“.

K bodu 7/ odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného žalobce odkázal na již výše uvedené a bodům 8/ a 9/ opětovně upozornil, že žalovaný se vyhnul posouzení kardinální otázky, kterou v odvolání namítal, tedy toho, zda se v daném případě skutečně mohlo jednat o překážku, kterou je nutno označit a následně odstranit. Žalovaný však opět tvrdil, že „*není příslušný k řešení námitek týkajících se skutkové podstaty přestupků, což není předmětem o námitkách*“. Tento názor žalobce kategoricky odmítl jako zcela nesprávný a hodnotil jej jako naprosté nepochopení institutu námitek.

Pokud se jednalo o bod 10/ odůvodnění rozhodnutí žalovaného, žalobce se domníval, že žalovaný relevantním způsobem nevyvrátil jeho tvrzení. Pokud se pak jednalo o postup dle čl. 2 Listiny a § 2 správního řádu, měl žalobce na mysli zcela zbytečné a nesystémové „postupování“ žalobcova vyjádření orgánům policie.

Závěrem žalobce konstatoval, že žalovaný odmítl argumentaci žalobce a vyhnul se skutkovému posouzení věci, ačkoli toto bylo kardinální otázkou příslušného záznamu bodů. Proto lze jeho rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné.

Žalobce pak opětovně připomněl, že žalovaný v rozhodnutí tvrdí, že není oprávněn posuzovat skutkové okolnosti spáchaných přestupků, jakož i to, zda rozhodnutí byla vydána v souladu s platnými právními předpisy. Žalobce však nic podobného po žalovaném nepožadoval, pouze se v průběhu řízení domáhal posouzení toho, zda existuje způsobilý podklad pro záznam bodů v případě dvou napadených přestupků. Žalovaný však této námitce nevyhověl, přičemž neustále ve svém rozhodnutí opakoval, že záznamy bodů byly provedeny v souladu s oznámeními o uložení blokové pokuty. Žalovaný se tedy vůbec nevypořádal s argumenty žalobce a právně ani skutkově je řádně nehodnotil. Tím dle názoru žalobce zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce proto v závěru žaloby navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k jednotlivým tvrzením žalobce obsaženým v žalobě uvedl, že v řízení o námitkách byly od příslušných orgánů Policie ČR vyžádány pokutové bloky, které byly také prvostupňovému správnímu orgánu doručeny. Vzhledem k tomu, že žalobce měl k některým blokům výhrady týkající se nečitelnosti textu a skutkové podstaty spáchaného přestupku, byly tyto postoupeny příslušnému orgánu Policie ČR k provedení dalších opatření – přezkumnému řízení, přičemž řízení o námitkách bylo po tuto dobu přerušeno. Na základě učiněných podnětů k přezkumnému řízení však nedošlo ke zrušení ani změně namítaných rozhodnutí, která nadále zůstala v platnosti. Na tomto podkladě tedy bylo následně vydáno prvostupňové správní rozhodnutí.

K přezkoumání skutkové podstaty přestupku žalovaný upozornil, že toto přísluší pouze orgánu, který ve věci rozhodoval, tj. orgánu Policie ČR. Věci namítaných přestupků přitom byly těmito orgány přezkoumány, a jelikož nebyly zjištěny skutečnosti, pro které by bylo rozhodnutí v blokovém řízení zrušeno či změněno, nebyl řádně odůvodněn postup dle ustanovení § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu, který stanoví podmínky pro změnu záznamu bodů.

Žalovaný tak měl za to, že společně s prvostupňovým správním orgánem učinili v řízení vše, co bylo zapotřebí, přezkoumali věc z pohledu závěrů soudní judikatury a neshledali žádné pochybení týkající se záznamu bodů žalobce. Žalovaný zdůraznil, že pravomocné rozhodnutí (včetně pokuty uložené v blokovém řízení) je podle správního řádu nezměnitelné a závazné pro všechny správní orgány. Předpokládá se tedy jeho správnost a zákonnost, pokud v rámci mimořádných opravných prostředků nedojde k jeho zrušení. To se však v daném případě nestalo, a žalovaný tedy byl povinen vycházet z pokutového bloku a z jeho obsahu, jak byl popsán výše. Ve vztahu k ostatním bodům žaloby žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a závěrem navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou, v níž konstatoval, že z vyjádření žalovaného je zřejmé, že jako odvolací orgán patrně vůbec nechápe podstatu a předmět řízení o námitkách proti záznamu bodů. To je zjevné z jeho argumentace týkající se představy, že postup podle § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu je možný pouze tehdy, pokud je zrušeno nějaké rozhodnutí, na jehož základě byly body zaznamenány. Postup, který žalovaný naznačil, je však popsán v § 123e odst. 2 písm. a) zákona, kdy se jedná o odečtení bodů po zrušení pravomocného rozhodnutí. Naproti tomu postup, který žalobce požadoval v rámci řízení o námitkách, není „odečtením bodů, které byly zaznamenány“, nýbrž „provedení opravy záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů“ dle § 123f odst. 2 citovaného zákona. V tomto směru žalobce zcela jasně argumentoval také ve svém odvolání. Nelze tedy přijmout tvrzení žalovaného, že se předpokládá „správnost a zákonnost pravomocného rozhodnutí (bloku), pokud toto není v rámci mimořádných opravných prostředků zrušeno“, a to v té souvislosti, kdy má být podkladem pro záznam bodů. Takové rozhodnutí jednoznačně musí být způsobilým podkladem v tom smyslu, jak bylo judikováno Nejvyšším správním soudem např. v rozsudku č. j. 9 As 96/2008 - 44 na str. 4. Lze taktéž konstatovat, že záznam bodů nesmí být proveden na základě jakéhokoli podkladu, jak Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku č. j. 5 As 118/2011 - 103. S těmito argumenty se však žalovaný nevypořádal.

IV. Vyjádření účastníků řízení při ústním jednání

Při ústním jednání účastníci řízení setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Žalobce zdůraznil nedostatečné odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, kdy se správní orgány nevypořádaly s jím uplatněnými námitkami. Ve vztahu k rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 22. 4. 2011 dále namítal, že toto nebylo způsobilým podkladem pro záznam 2 bodů, neboť je v něm uvedeno, že došlo k porušení dvou zákonných ustanovení, přičemž za jedno z nich se záznam bodů provádí a za druhé nikoli. Přestože žalovaný tuto argumentaci vznášel již v průběhu předcházejícího správního řízení, správní orgány ji nijak nevyvrátily.

Žalovaný ve svém vyjádření především poukázal na skutečnost, že žaloba byla formulována značně obecným způsobem bez konkrétních argumentů. V podobném duchu pak bylo formulováno i podané odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dále upozornil, že žalobce sice v průběhu námitkového řízení vznášel konkrétní argumenty týkající se zejména bloku ze dne 22. 4. 2011, v žalobě a dříve i v podaném odvolání však konkrétní věcné námitky chybí. Uvedené tedy znamenalo, že jak vyjádření žalovaného k podané žalobě, tak i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou spíše obecného zaměření. Žalovaný pak doplnil, že v daném konkrétním případě bylo rozhodující, že žalobce dne 22. 4. 2011 porušil dvě ustanovení zákona o silničním provozu, neboť jednak stál v křižovatce a jednak toto stání tvořilo překážku provozu na pozemních komunikacích. Proto orgán policie vyřizující daný skutek v pokutovém bloku uvedl obě zákonná ustanovení, která byla porušena. Za dané situace tak byly dle žalovaného splněny podmínky pro záznam dvou bodů, neboť jednání vyplývající z předmětného pokutového bloku záznamu bodů podléhalo.

V. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Magistrát jako prvostupňový správní orgán vydal dne 2. 1. 2013 pod č. j. MMP/001117/13, sp. zn. MMP/010348/13/2, oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval žalobce k odevzdání řidičského průkazu.

Žalobce reagoval na toto oznámení podáním námitek, a to proti provedení všech záznamů bodů v evidenční kartě řidiče. V podání ze dne 31. 1. 2013 uvedl, že má pochybnosti o tom, zda skutky zapsané v registru řidičů odpovídají skutkům, kterých se měl dopustit, a zda tyto skutky odpovídají jednáním uvedeným v příloze zákona o silničním provozu. Následně v podání ze dne 2. 4. 2013 (poté, co si magistrát opatřil úředně ověřené kopie pokutových bloků) žalobce k přestupku ze dne 30. 10. 2010 doplnil, že pokutový blok č. E 5419116 je zcela nečitelný, není z něj patrné, za co byla pokuta uložena, ani právní kvalifikace přestupku. Tento pokutový blok tudíž nebyl způsobitelným podkladem pro záznam bodů. K přestupku ze dne 22. 4. 2011 dále uvedl, že v oznámení o uložení blokové pokuty i na pokutovém bloku jsou uvedena porušení ustanovení § 45 odst. 2 a § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Žalobce namítal, že porušení § 45 odst. 2 zákona, resp. všech odstavců tohoto ustanovení, pokud je překážkou v provozu vozidla, se lze dopustit výhradně ve spojení s porušením § 26 odst. 3 zákona o silničním provozu. Tudíž se musí jednat o nouzové stání. Buď tedy bylo porušeno ustanovení o zastavení a stání, nebo byla porušena ustanovení o nouzovém stání dle § 26 odst. 3, ve spojení s § 45 odst. 2, zákona o silničním provozu. Jedním skutkem však nelze současně porušit ustanovení o stání vozidla a ustanovení o nouzovém stání. Žalobce tak uzavřel, že pokud nebylo možno bez sebemenší pochybnosti z podkladů dovodit, že přestupek byl spáchán jednáním uvedeným v příloze zákona o silničním provozu, bylo nutno postupovat podle zásady *in dubio pro reo* a body nezaznamenat.

Ve vyjádření k podkladům ze dne 7. 4. 2013 pak žalobce blíže rozvedl svou argumentaci vztahující se k pokutovému bloku ze dne 22. 4. 2011 (*pozn.: ve vyjádření nesprávně uvedeno ze dne 11. 6. 2011*), a to především pokud jde o možnost souběžné aplikace § 45 odst. 2 a § 27 zákona o silničním provozu. V této souvislosti opětovně namítal, že porušení povinnosti uvedené v § 45 odst. 2 ještě nemusí být jednáním dle přílohy zákona o silničním provozu. Žalobce se domníval, že z porovnání popisu skutku na pokutovém bloku, na oznámení a v příloze zákona o silničním provozu bylo zřejmé, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, nelze s jistotou subsumovat pod jednání dle přílohy zákona. Záznam bodů je sice pro správní orgán zdánlivě pouze evidenčním úkonem, ale pokud nebylo bezpečně prokázáno, že skutek, kterého se žalobce měl dopustit, skutečně odpovídá jednání zařazenému do bodového hodnocení, nebylo možno za takový přestupek body zaznamenat. Svou argumentaci, včetně odkazů na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, žalobce ve vztahu k tomuto přestupku dále doplnil ve svém dalším vyjádření ze dne 27. 5. 2013.

Magistrát námitky žalobce rozhodnutím ze dne 31. 5. 2013, č. j. MMP/116520/13, jako nedůvodné zamítl a provedené záznamy bodů potvrdil. V řízení o námitkách si vyžádal zaslání úředně ověřených pokutových bloků a v odůvodnění svého rozhodnutí na úvod konstatoval, že v řízení o námitkách se správní orgán zabývá toliko oprávněností záznamu bodů, tedy zda byly body zaznamenány na základě způsobilého podkladu, zda záznam odpovídá tomuto způsobilému podkladu a zda počet přidělených bodů za jednotlivá jednání odpovídá příloze zákona o silničním provozu. Správní orgán se tedy nezabývá skutkovou podstatou přestupku, kdy na rozhodnutí příslušných správních orgánů (zde příslušných policejních orgánů) pohlíží jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný správní orgán prohlásí za nezákonné a zruší je. Po přezkoumání předložených pokutových bloků měl prvostupňový správní orgán za prokázané, že údaje o přestupcích obsažené na jednotlivých oznámeních příslušných policejních orgánů o uložení pokuty v blokovém řízení se shodují s údaji uvedenými na pokutových blocích, těmto odpovídají také záznamy přestupků v registru řidičů a taktéž počet přidělených bodů za tato jednání odpovídá příloze zákona o silničním provozu. K přestupku ze dne 30. 10. 2010 prvostupňový správní orgán na str. 7 odůvodnění rozhodnutí k námitkám žalobce uvedl, že pokutový blok je skutečně hůře čitelný. I přes tuto skutečnost však bylo možno z jeho obsahu ověřit údaje o přestupci („D.K.,...“ včetně koncovky rodného čísla) a také o přestupku, který byl definován paragrafovým zněním, kdy je na pokutovém bloku uvedeno jednak „22/11“ a jednak v části popisu přestupkového jednání je uvedeno „6/1a z361“, tak slovním popisem („neměl BP“), přičemž definicí přestupku dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je jednoznačně a nezaměnitelně dáno, že se řidič dopustil přestupku tím, že nebyl připoután bezpečnostním pásem. Prvostupňový správní orgán dále uvedl, že na pokutovém bloku nechybí ani podpis žalobce, který se shoduje s podpisem ze dne 14. 1. 2013 obsaženým na podaných námitkách.

Magistrát dále uvedl, že konkrétními důvody žalobce opakovaně napadl také záznam přestupku ze dne 22. 4. 2011, a to především kvůli nemožnosti spojení porušení ustanovení § 27 odst. 1 a § 45 odst. 2 zákona o silničním provozu. V této souvislosti magistrát znovu připomněl, že předmětem řízení o námitkách není skutková podstata přestupku. Dále uvedl, že na pokutovém bloku série Na/2007 č. A1980329 je jako přestupce uveden D.K., nar... (včetně koncovky rodného čísla), dále je v popisu přestupkového jednání uvedeno „§ 27/1d“ (kdy „d“ je špatně čitelné, neboť je přepisované) „+ § 45/2 z.č. 361/2000 sb.“ a slovní popis skutku „vozidlo stálo na křižovatce a tvořilo neoznačenou překážku v sil. provozu“. Magistrát dále poukázal na znění ustanovení § 27 odst. 1, dle kterého *řidič nesmí zastavit a stát*, přičemž pod písm. a) až s) následuje výčet určující místa, kde řidič nesmí zastavit a stát. Ustanovení § 45 zákona pak pojednává o překážce provozu na pozemních komunikacích, kdy dle jeho odst. 2 platí, že *není-li možno překážku provozu na pozemních komunikacích neprodleně odstranit, musí ji původce označit a ohlásit policii*“. V příloze zákona o silničním provozu je pak v přehledu jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za toto jednání uvedeno *neoznačení překážky provozu na pozemních komunikacích, kterou řidič způsobil – 2 body*“. K námitkám žalobce tak magistrát v návaznosti na výše uvedené poznamenal, že pro záznam bodů nebylo důležité, jakým způsobem původce překážku vytvořil, myšleno podle písm. a), b), ... či d) ustanovení § 27 zákona; pro oprávněný záznam bodů bylo důležité, že v pokutovém bloku bylo jak paragrafovým zněním

(§ 45/2), tak slovním popisem (*tvořilo neoznačenou překážku*) specifikováno, že původce neoznačil překážku v silničním provozu. Původcem byl pak dle pokutového bloku identifikován žalobce. Na základě výše uvedeného tak měl prvostupňový správní orgán za prokázané, že z pokutového bloku vyplynuly jednoznačné skutečnosti pro záznam bodů a že i za přestupek ze dne 22. 4. 2011 byly žalobci oprávněně a v souladu s právní úpravou zaznamenány 2 body v bodovém hodnocení řidiče.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, v němž namítal, že prvostupňový správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména pokud jde o způsobilost pokutových bloků pro záznam bodů. Dále uvedl, že správní orgán prvního stupně sice v odůvodnění rozhodnutí vyjmenoval všechny přestupky, za které mu byly v registru řidičů body zaznamenány, avšak vůbec neuvedl, na základě jakých podkladů. Tím své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Správní orgán si sice vyžádal pokutové bloky k jednotlivým přestupkům, nevypořádal se však dostatečně s namítanými rozpory u blokové pokuty ze dne 22. 4. 2011. K odůvodnění rozhodnutí žalobce konstatoval, že toto musí obsahovat obligatorní náležitosti stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu. Odůvodnění rozhodnutí však dle názoru žalobce zákonem požadovaný rozsah nenaplnilo, neboť správní orgán neuvedl přesvědčivé a relevantní důvody pro zamítnutí žalobcem vznesených námitek. V odůvodnění rozhodnutí nebyly uvedeny ani úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro záznam bodů, ani při výkladu právních předpisů, včetně související judikatury Nejvyššího správního soudu. Tvzení prvostupňového správního orgánu o přítomnosti žalobce na místě projednávaných přestupků je pro záznam bodů zcela irelevantní, jakož i tvrzení o tom, že „*skutky zapsané v registru řidičů odpovídají skutkům, kterých se měl dopustit, a že tyto skutky odpovídají jednáním uvedeným v příloze zákona o silničním provozu [...]*“. Žalobce rovněž nesouhlasil s názorem správního orgánu, že „*pokud účastník řízení považuje blokové rozhodnutí za nesprávné nebo v rozporu s právními předpisy, pokud má za to, že nevychází ze skutečného stavu věci, je na něm, aby s pomocí prostředků, které mu správní řádu poskytuje, dosáhl u příslušného orgánu (kterým není orgán zaznamenávající body) jeho zrušení či změny (strana 3 dole)*“. Žalobce v této souvislosti uvedl, že toto lze považovat pouze za procesní doporučení, nikoli však za úvahy při výkladu právních předpisů, neboť taková úvaha nemá oporu v zákoně. K tvrzení správního orgánu prvního stupně, že k odečtu bodů může dojít jen zákonem stanoveným způsobem, žalobce doplnil, že se nemusí jednat pouze o „*odečet bodů*“, nýbrž může jít také o „*opravu záznamu*“ podle § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu. Pokud tedy žalobce podle § 123f odst. 1 uvedeného zákona namítl záznam bodů a doložil svá tvrzení relevantními důvody, pak nastupuje pouze možnost postupu správního orgánu buď podle § 123f odst. 2 nebo odst. 3 zákona. Správní orgán tedy v případě oprávněnosti námitek provede opravu záznamu bodů (nikoli odečet!) a řidiče o opravě vyrozumí. Žalobce dále poukázal na povahu pokutového bloku, který je dle jeho názoru rozhodnutím podle § 67 správního řádu, kdy tedy pouze výrok rozhodnutí je schopen vyvolat právní účinky. V daném případě však z důvodu nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti pokutového bloku, zejména co do popisu skutku, neměly být žalobci body zapsány. Na podporu své argumentace žalobce citoval příslušné pasáže rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 86/2008 - 83 a č. j. 5 As 118/2011 - 103.

Žalobce dále zdůraznil, že správní orgán se hluboce mýlí, pokud tvrdí, že se v řízení o námitkách nezabývá skutkovou podstatou přestupku a na rozhodnutí policejního orgánu pohlíží jako na správné a zákonné až do okamžiku, než je příslušný orgán prohlásí za nezákonné a zruší je. Správní orgán je naopak povinen se skutkovou podstatou přestupku zabývat a pečlivě ji porovnat s jednáním dle přílohy zákona o silničním provozu. Pokud skutek uvedený na bloku nelze pod jednání v příloze subsumovat, je správní orgán ze zákona povinen provést opravu záznamu bodů. Jakékoli postupování věci „příslušnému policejnímu orgánu“ je v řízení o námitkách zcela irrelevantní, nadbytečné a v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti řízení. Dále k tvrzení správního orgánu o tom, že zákon o silničním provozu nikde nestanoví, že by nebylo možno užít ustanovení § 45 odst. 2, ve spojení s § 27 odst. 1 zákona o silničním provozu, žalobce namítl, že touto argumentací správní orgán úvahy žalobce rozhodně nevyvrátil. Správní orgán se pak rovněž vůbec nezabýval ani tvrzením žalobce, že z uvedení pouze § 45 odst. 2 zákona na bloku nijak nevyplývá, zda se jednalo o porušení povinnosti překážku označit, nebo o porušení povinnosti původce ohlásit překážku policii. Nevypořádáním se s tímto argumentem správní orgán taktéž učinil rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce uvedl, že nelze akceptovat tvrzení správního orgánu, že pro záznam bodů není důležité, jakým způsobem původce překážku vytvořil, a dále rozhodně nevyvrátil tvrzení žalobce o tom, že vozidlo, které je zaparkované v rozporu s § 27 odst. 1 zákona o silničním provozu sice může do jisté míry provozu překážet, avšak povinnosti k označení překážky ve smyslu § 45 odst. 2, věty za čárkou, téhož zákona zde není naplněna právě z důvodu absence vazby na povinnosti v § 45 odst. 1 a 2, část věty před částkou, a § 26 odst. 3 citovaného zákona. Závěrem žalobce připomněl čl. 2 Listiny základních práv a svobod a § 2 správního řádu, dle kterých je správní orgán povinen šetřit oprávněné zájmy osob, jichž se jeho činnost v jednotlivém případě dotýká, a může do těchto práv zasahovat jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Jím přijaté řešení musí být v souladu s veřejným zájmem, musí odpovídat okolnostem daného případu a je jeho povinností dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobce se domníval, že v jeho případě tyto zásady činnosti správního orgánu na řadě míst dodrženy nebyly.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 10. 2013, č. j. DSH/16683/13, odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl. V odůvodnění rozhodnutí pod bodem 1/ uvedl, že správní orgán prvního stupně postupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci. Od příslušných orgánů Policie ČR si vyžádal pokutové bloky ke všem přestupkům zařazeným do bodového hodnocení, a tedy postupoval v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010. V průběhu řízení se pak žalobce soustředil na přezkoumání přestupků ze dne 30. 10. 2010 a 22. 4. 2011, přičemž na základě skutečností, které žalobce k těmto přestupkům uváděl, správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud tyto postoupil k dalšímu opatření orgánu Policie ČR a tím nepochybně hájil práva žalobce. Namítal-li žalobce, že správní orgán prvního stupně sice v rozhodnutí vyjmenoval všechny přestupky, neuvedl však již, na základě jakých podkladů byly zaznamenány, žalovaný poukázal na str. 3 prvostupňového rozhodnutí, kde se prvostupňový správní orgán touto otázkou zabýval (viz bod 2/). Žalovaný dále pod bodem 3/ odůvodnění rozhodnutí dospěl k závěru, že odvoláním napadené rozhodnutí splňuje náležitosti stanovené § 68 odst. 3 správního řádu, kdy prvostupňový správní orgán se podrobně zabýval veškerými námitkami žalobce. Neztotožnil se ani s námitkou žalobce, že v zákoně nemá oporu názor prvostupňového správního orgánu, že pokud účastník řízení

považuje blokové rozhodnutí za nesprávné nebo v rozporu s právními předpisy, nebo pokud má za to, že správní orgán nevycházel ze skutečného stavu věci, je na něm, aby dosáhl u příslušného orgánu jeho zrušení či změny (viz bod 4/). Žalovaný se pod bodem 5/ vypořádal také s námitkou týkající se problematiky rozlišení právní úpravy odečtu bodů a opravy bodového záznamu dle příslušných ustanovení zákona o silničním provozu. V bodu 6/ odůvodnění rozhodnutí dále uvedl, že správní orgán rozhodující v řízení o námitkách zkoumá pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam bodů (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá příloze k zákonu o provozu na pozemních komunikacích. Získané důkazy je možno hodnotit toliko v rámci přestupkového řízení, které nelze s řízením o námitkách proti záznamu bodů do registru řidiče zaměňovat. Správní orgán prvního stupně tak nemůže v řízení o námitkách posuzovat zákonnost či věcnou správnost pokutových bloků, to není jeho úloha v řízení o námitkách. Žalovaný taktéž poukázal na skutečnost, že podle § 73 odst. 2 správního řádu je pravomocné rozhodnutí (zde pokutový blok) závazné pro všechny správní orgány. I z tohoto důvodu proto dle názoru žalovaného správní orgán prvního stupně nemohl zpochybňovat zákonnost pokutových bloků, či proces, který jejich vydání předcházela.

K namítanému nevypořádání se s námitkou nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti pokutového bloku, na jehož základě z tohoto důvodu neměly být žalobci zaznamenány body, žalovaný uvedl, že touto námitkou se správní orgán prvního stupně dostatečně zabýval na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí (viz bod 7/). Stejně tak k námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně se nezabýval tvrzením žalobce, že z pouhého uvedení § 45 odst. 2 zákona na bloku nevyplývá, že se jednalo o porušení povinnosti překážku označit nebo o porušení povinnosti původce překážku ohlásit policii, žalovaný upozornil, že i této námitce se správní orgán prvního stupně na str. 8 napadeného rozhodnutí věnoval, když jak paragrafovým zněním, tak i slovním popisem („*tvořilo neoznačenou překážku*“) bylo v pokutovém bloku náležitě specifikováno, že žalobce jakožto původce překážku v silničním provozu neoznačil. Pokud žalobce namítal, že správní orgán nevyvrátil jeho tvrzení, že vozidlo, které je zaparkováno v rozporu s § 27 odst. 1 zákona o silničním provozu sice může do jisté míry překážet, avšak povinnost označení překážky ve smyslu § 45 odst. 2 zákona není naplněna z důvodu absence vazby na § 26 odst. 3 zákona, žalovaný v bodu 9/ zopakoval, že správní orgán není příslušný k řešení námitek týkajících se skutkové podstaty přestupků. Tuto námitku žalobce měl a mohl uplatnit již při řízení o přestupku. Pokud pak žalobce připomněl čl. 2 Listiny základních práv a svobod a § 2 správního řádu, přičemž namítal, že správní orgán byl evidentně veden snahou obhájit záznam bodů za každou cenu, žalovaný k tomu pod bodem 10/ uzavřel, že správní orgán postupoval v řízení o námitkách zcela v souladu se zákonem a v jeho mezích. Na základě podaných námitek přezkoumal namítané bodové záznamy a zabýval se v řízení všemi podněty, které žalobce učinil a kterými byl oprávněn se v daném řízení zabývat.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných

žalobních bodů, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce i žalovaný vyslovili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, neboť dosáhl celkového počtu 12 bodů a v důsledku toho byl ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušným správním orgánem vyzván k odevzdání svého řidičského průkazu. Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (§ 123f odst. 1 a 3 citovaného zákona).

Žalobce předně v podané žalobě namítal, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho námitkou, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nejsou vyjmenovány všechny podklady, na základě kterých tento správní orgán ve věci rozhodoval. K tomu krajský soud ověřil, že žalovaný v této souvislosti vycházel z odůvodnění prvostupňového správního orgánu, který na str. 3 rozhodnutí vyslovil, že zaznamenává body na základě samotného rozhodnutí (tj. zde pokutového bloku) nebo oznámení o nabytí právní moci rozhodnutí nebo oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení, což jsou pro správní orgán relevantní podklady pro záznam bodů. Toto, byť stručnější, odůvodnění žalovaného však krajský soud v daném případě hodnotí jako dostatečné. Ačkoli v prvostupňovém správním rozhodnutí chybí vyjmenování konkrétních pokutových bloků specifikovaných jejich číslem a typem série, je možno bez pochybností dovodit, na základě jakých podkladů prvostupňový správní orgán rozhodoval a o které podklady opřel důvody svého rozhodnutí. V této souvislosti prvostupňový správní orgán taktéž na str. 3 odůvodnění uvedl, že všechny v rozhodnutí specifikované přestupky mu byly řádně oznámeny (jedná se o pasáž žalobcem citovanou v žalobě) a na str. 4 dále poukázal na skutečnost, že na žádost žalobce si od příslušných policejních orgánů vyžádal pokutové bloky, jimiž byly žalobci uloženy pokuty za námitkami napadené přestupky. Z obsahu předložené spisové dokumentace je v této souvislosti patrné, že žalobce byl s obsahem správního spisu seznámen a poprvé dne 2. 4. 2013 na jeho obsah a v něm obsažené podklady reagoval vznesením konkrétních námitek jednak proti pokutovému bloku č. E5419116, jednak proti oznámení o uložení blokové pokuty a pokutovému bloku vztahujícím se k přestupku ze dne 22. 4. 2013. Žalobci tedy byly konkrétní podklady pro rozhodnutí ve věci známy a měl možnost na ně reagovat, čehož také v řízení využil. Konkrétní označení pokutových bloků je pak obsaženo v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (na str. 3 dole). Této žalobní námitce proto krajský soud nepřisvědčil.

Žalobce se dále neztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů, že by jediným možným způsobem, jak lze dosáhnout opravy záznamu, bylo zrušení příslušného rozhodnutí v rámci přezkumného řízení. Žalovaný dle názoru žalobce zcela nesprávně setrvává na názoru, že pro záznam bodů je podstatná existence rozhodnutí a jeho právní moc, bez ohledu na jeho správnost a faktický obsah.

K takto uplatněné žalobní námitce krajský soud uvádí, že z ničeho v rozhodnutí nevyplývá a nelze dovodit, že by správní orgány pokládaly zrušení pokutového bloku

v přezkumném řízení za jediný možný způsob vedoucí k opravě záznamu bodů ve smyslu § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu. Správní orgány ve svých rozhodnutích toliko citovaly relevantní judikaturu správních soudů, zejména rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, dostupné na www.nssoud.cz, dle kterého „*správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. **pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona**), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení **zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)**“ [pozn.: zvýraznění doplněno krajským soudem]. Respektování citovaných závěrů však samozřejmě nevylučuje, že i v případě, kdy zde bude existovat pravomocné rozhodnutí o přestupku (nadto přezkoumané příslušným orgánem v přezkumném řízení), toto přesto nemusí být způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. I v takovém případě totiž musí správní orgány hodnotit a posuzovat mj. to, zda předložené rozhodnutí je podkladem způsobilým pro záznam bodů či nikoli. V tomto ohledu tedy je možno částečně přisvědčit žalobci, že odkazy správních orgánů na to, aby se žalobce pomocí prostředků, které mu správní řád dává k dispozici, domohl u příslušných orgánů zrušení či změny rozhodnutí, je v návaznosti na výše uvedené nutno vnímat toliko jako procesní doporučení, které správní orgán nezbavuje povinnosti způsobilost podkladu zkoumat. Takto vyslovené závěry správních orgánů pak krajský soud nehodnotí ani jako porušení čl. 2 Listiny základních práv a svobod ani § 2 správního řádu, ale spíše jako dílčí nepřesnost nemající vliv na zákonnost vydaných správních rozhodnutí.*

V této souvislosti pak krajský soud k námitkám žalobce (k bodu 8/, 9/ a zčásti k bodu 6/) dále podotýká, že pokud žalovaný v rozhodnutí poukazoval na skutečnost, že není oprávněn posuzovat skutkové okolnosti spáchaných přestupků, měl tím na mysli posuzování skutkových okolností z hlediska jejich věcné správnosti. K porovnání jednání žalobce obsaženého v popisu skutku s jednáním dle přílohy zákona správní orgán samozřejmě je povinen, v daném případě ovšem správní orgány tomuto požadavku bezezbytku dostály. Z pokutového bloku série NA/2007 č. A1980329 ze dne 22. 4. 2011 a jeho výrokové části vyplývají jednoznačné skutečnosti potřebné pro záznam bodů, neboť jak z paragrafového označení, tak ze slovního popisu skutku vyplývá, že žalobce se dopustil přestupku tím, že vozidlo, které zastavil a nechal stát v křižovatce, tvořilo neoznačenou překážku silničního provozu, přičemž za toto jednání se dle přílohy k silničnímu zákonu zaznamenají 2 body. Zpochybňoval-li žalobce v předcházejícím řízení povinnost užití výstražného trojúhelníku a namítal-li v této souvislosti, že se správní orgány odmítly zabývat otázkou, zda se v daném případě skutečně mohlo jednat o překážku provozu, kterou je nutno označit a následně odstranit, včetně možné aplikace § 45 odst. 2 zákona o silničním provozu toliko ve spojení s § 26 odst. 3 téhož zákona, je nutno konstatovat, že tyto okolnosti se týkají posouzení správnosti a zákonnosti vydaného rozhodnutí, které nejsou správní orgány provádějící záznam oprávněny posuzovat. Krajský soud je nucen na tomto místě uvést, že je třeba striktně

rozlišovat mezi správními řízeními o jednotlivých přestupcích a mezi řízením o námitkách proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, neboť tato řízení mají zcela odlišný předmět. V nyní projednávané věci správní orgány nebyly oprávněny posuzovat a jakkoli hodnotit skutkové okolnosti týkající se rozporovaného přestupku ze dne 22. 4. 2011 a jeho právní posouzení. Tyto námitky mohl žalobce uplatnit pouze při projednávání uvedeného přestupkového jednání, a to ať už ve zkráceném blokovém řízení, nebo ve správním řízení vedeném v případě, kdy by žalobce pokutový blok nepodepsal. Pouze v řízeních o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je možno projednat, zda se stal (nebo vůbec mohl stát) skutek definovaný zákonem jako přestupek, zda byl řidič obviněn z jeho spáchání skutečně jeho pachatelem, jakož i další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku a jeho právním hodnocením.

V daném případě se však správní orgán prvního stupně přesto i k této otázce vyjádřil, když uvedl, že pro oprávněný záznam bodů nebylo důležité, jakým způsobem původce překážku vytvořil, ale naopak bylo důležité, že na pokutovém bloku bylo jednoznačně specifikováno, že žalobce jako původce překážku v silničním provozu neoznačil. Není tedy pravdivým tvrzení žalobce, že by se správní orgány touto skutečností v řízení odmítly zabývat. Stejně tak nelze přisvědčit ani (opět toliko v obecně rovině) vznesené námitce žalobce, že by správní orgány obou stupňů odmítly hodnotit způsoblost podkladů pro záznam bodů. Zejména prvostupňový správní orgán se s ohledem na uplatněné námitky žalobce na str. 7 a 8 odůvodnění podrobně věnoval oběma záznamům přestupků ze dne 30. 10. 2010 a ze dne 22. 4. 2011, učiněným na podkladě předložených pokutových bloků a hodnotil jejich způsoblost pro záznam bodů. Žádnou z výše uvedených žalobních námitek proto krajský soud neshledal důvodnou.

Pokud pak správní orgán prvního stupně hovoří v odůvodnění svého rozhodnutí o odečtu bodů, nelze z uvedeného dovodit, že by se dopouštěl záměny institutů odečtu bodů a jejich opravy prováděné dle § 123f téhož zákona. Správní orgány v řízení nepochybně zkoumaly naplnění podmínek pro opravu záznamu bodů ve smyslu § 123f odst. 2 zákona a v tomto ohledu je možno souhlasit se závěry žalovaného, že nebylo nutné, aby v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí musely být rozváděny podrobnosti případné opravy záznamu bodů, když tuto problematiku stanoví přímo zákon a žalobci byla, jak vyplývá z jeho odvolání, nepochybně známa.

Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti vydaných správních rozhodnutí. V této souvislosti je třeba připomenout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se správní orgány v rozhodnutí vypořádaly se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedly, jaké skutečnosti vzaly při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčily, jakými úvahami byly ve svém rozhodování vedeny, o které důkazy opřely svá skutková zjištění a které důvody je vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní náležitosti nepostrádá, a tedy není vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění zatíženo.

Krajský soud v této souvislosti připomíná, že prvostupňové správní rozhodnutí se velmi podrobně vypořádalo s veškerými uplatněními námitkami žalobce, kdy prvostupňový správní orgán reagoval na veškerá jednotlivá vyjádření a podání učiněná žalobcem v průběhu námitkového řízení. Dle krajského soudu odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí plně odpovídá nárokům, které na odůvodnění rozhodnutí klade správní řád, neboť z něj bez pochybností vyplývá, co bylo podkladem pro jeho vydání, jaké úvahy správní orgán prvního stupně učinil a na základě jakých právních předpisů rozhodoval. Závěry, k nimž prvostupňový správní orgán dospěl, jsou srozumitelně, podrobně a přesvědčivě odůvodněny.

Pokud jde o napadené rozhodnutí žalovaného, ani ve vztahu k tomuto rozhodnutí krajský soud nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů neshledal. Ačkoli v průběhu námitkového řízení žalobce předkládal konkrétní argumenty týkající se především pokutového bloku ze dne 22. 4. 2011, odvolání již obsahovalo námitky spíše obecného rázu (viz shora bod V. odůvodnění tohoto rozsudku), což se odrazilo také v dalším postupu a rozhodovací činnosti žalovaného. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je v důsledku toho spíše obecného zaměření, neboť reagovalo na obecné odvolací námitky žalobce. Avšak stejně jako v případě prvostupňového rozhodnutí je možno i zde konstatovat, že napadené rozhodnutí žalovaného naplňuje požadavky, které na něj klade správní řád v ustanovení § 68 odst. 3, neboť z něj lze bez pochybností dovodit, jakými úvahami byl žalovaný veden ve svém rozhodování, na základě jakých podkladů k těmto závěrům dospěl a jaké právní předpisy ve věci aplikoval. V dané věci tak odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí i prvostupňového správního rozhodnutí umožňují jejich řádný přezkum a ověření skutečnosti, zda na straně správních orgánů nedošlo ke svévolnému rozhodování. Z rozhodnutí jsou v této souvislosti patrné závěry, které správní orgány ve vztahu k uplatněným námitkám žalobce zaujaly, na základě jakých skutečností k nim dospěly a jakými úvahami se při jejich hodnocení řídily. Ani této námitce proto krajský soud nepřisvědčil.

VII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů účastníků řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Žalovaný nadto ve svém vyjádření k žalobě i při ústním jednání soudu uvedl, že v případě úspěchu ve věci nebude náhradu nákladů řízení požadovat. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 20. srpna 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová